

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

16 noiembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nadejda Toma,

Judecători

Iurie Diaconu, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 02 martie 2022 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2022, declarat de inculpatul

Reuleț Nicolae XXXX,

anterior condamnat prin:

1) sentința Judecătoriei Ialoveni din 28.03.2013, în baza art. 187 alin. (2) lit. f), 192¹ alin. (2) lit. a), c), 208 alin. (1), 84, 90 Cod penal la 4 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 3 ani;

2) sentința Judecătoriei Ialoveni din 27.12.2013, în baza art. 171 alin. (2) lit. a), 179 alin. (1), 84 Cod penal la 10 ani închisoare;

3) sentința Judecătoriei Centru, Chișinău din 30.10.2014, în baza art. 217 alin. (3) lit. e), 85 Cod penal la 10 ani și 3 luni închisoare.

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 16.03.2021 - 02.03.2022,
instanța de apel: 06.05.2022 - 08.06.2022,
instanța de recurs: 22.08.2022 - 16.11.2022.*

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău din 02 martie 2022, Reuleț Nicolae a fost condamnat în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare.

Conform art. 85 alin. (1) Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei aplicate conform sentinței Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 30.10.2014, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 1 an și 7 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, din 02.03.2022.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în mărime de 448 lei.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Reuleț Nicolae, la 06 septembrie 2020, orele 22:45, fiind condamnat și deținut în Penitenciarul nr. 15, Cricova, mun. Chișinău, amplasat în com. Cricova, str. Luceafărul 9, unde își executa pedeapsa penală stabilită sub formă de închisoare, aflându-se pe teritoriul penitenciarului, și anume, în celula nr. 5 a sectorului nr. 1, unde având un comportament agresiv și intenția cauzării leziunilor corporale în scopul sistării activității de serviciu a șefului de grup al SSRP al penitenciarului nr. 15 Cricova, inspector principal de justiție, Mîrzac Ilii, exprimându-se cu cuvinte necenzurate, pe neașteptate i-a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea capului, cauzându-i conform raportului de expertiză judiciară nr. XXXX din 01.12.2020 „edem posttraumatic cu suprafața echimotică a țesuturilor moi la nivelul feței, care a fost cauzat în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate și se califică ca vătămare corporală neînsemnată.

Astfel, inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, ca aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere, în scopul sistării activității ei de serviciu ori schimbării caracterului ei în interesul celui care aplică violență.

Instanța a reținut că inculpatul nu și-a recunoscut vina și a refuzat să facă declarații.

Totodată, vinovăția lui este pe deplin confirmată prin probele administrate, inclusiv:

declarațiile părții vătămate Mîrzac Ilii, că este angajat în cadrul Penitenciarului nr. 15 în calitate de șef grup al Secției Siguranță. La data de 06 septembrie 2020, aflându-se în serviciu, după orele 22:00, supraveghetorul de la postul nr.1 le-a relatat că într-o celulă se aude muzică și gălăgie. El cu ajutorul său, au intrat în celulă să discute cu deținuții, timp în care condamnatul și-a arătat dezacordul intervenției lor în celulă după ora stingerii și i-a aplicat o lovitură cu pumnul în partea stângă a capului. Ca consecință, condamnatul a fost imobilizat și plasat în izolatorul disciplinar unde a mai încercat să-l lovească, dar nu a reușit. În celula respectivă, fiind efectuată percheziția, a fost depistat alcool contrafăcut;

declarațiile martorului Pindiuc Veaceslav, că împreună cu ofițerul de serviciu, Mîrzac Ilie s-au deplasat la celula respective. Deținutul era foarte indignat și prin surprindere i-a aplicat o lovitură lui Mîrzac Ilie. Presupune că acțiunile inculpatului au fost ca rezultat al consumului de alcool, din partea angajaților nefiind careva acțiuni provocatoare;

raportul de expertiză judiciară nr. XXXX din 01 decembrie 2020, potrivit concluziei căruia „la studierea documentelor medicale prezentate pe numele lui Mîrzac

Îli s-a constatat: edem posttraumatic cu suprafața echimotică a țesuturilor moi la nivelul feței, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, se califică ca vătămare corporală neînsemnată.

Astfel, probele prezentate de către acuzatorul de stat, inclusiv martorii audiați într-un proces public și sub jurământ, avertizați fiind conform art. 312 Cod penal pentru prezentarea cu bună știință a declarațiilor mincinoase, în coroborare cu materialele cauzei penale, confirmă pe deplin și fără ambiguități vinovăția inculpatului.

Argumentele apărătorului pentru adoptarea unei sentințe de achitare pe motiv că nu a fost dovedită vinovăția inculpatului, sunt neîntemeiate, deoarece, fapta infracțională ca fiind săvârșită de Reuleț N. a fost pe deplin dovedită în ședința de judecată.

Astfel, aprecierea probelor din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, stabilesc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul a avut loc și că această faptă a fost săvârșită anume de Reuleț N., faptă care întrunește elementele infracțiunii și care este prevăzută de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, pentru care și va fi supus unei pedepse penale.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, care se pedepsește cu amendă în mărime de la 850 la 1350 unității convenționale sau muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 3 ani, ca circumstanțe atenuante nu au fost stabilite, cele agravante fiind - săvârșirea infracțiunii de către o persoană cu antecedente penale nestinse și care anterior a fost condamnată pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, anterior fiind condamnat de mai multe ori, prin sentințele Judecătorei Ialoveni din 28.03.2013, Judecătorei Ialoveni din 27.12.2013 și Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 30.10.2014, astfel ca prin prisma art. 34 alin. (1) din Codul penal, inculpatul fiind în prezența recidivei, comisă în perioada executării pedepsei sub formă de închisoare, care anterior fiind condamnat de mai multe ori la închisoare și în prezența recidivei a săvârșit din nou cu intenție o infracțiune, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă, rațională și echitabilă doar prin izolare de societate.

Instanța a reținut că, conform comunicatului Penitenciarului nr. 15– Cricova, condamnatul, la situația din 26 iulie 2021, a executat termenul de 8 ani, 1 lună și 23 zile, iar partea rămasă spre executare este de 11 luni și 12 zile, cu calcularea a 417 zile privilegiate de muncă, respectiv, la data pronunțării hotărârii, 02 martie 2022, potrivit certificatului eliberat de Penitenciarul nr. 12 – Bender, termenul rămas este de 4 luni și 3 de zile.

Astfel, prin cumul de sentințe, partea neexecutată a pedepsei stabilită lui Reuleț N., prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 30 octombrie 2014, care la data adoptării sentinței se constată a fi de 4 luni și 3 de zile, urmează să se adauge parțial la pedeapsa aplicată prin noua sentință.

3. Inculpatul a declarat apel, indicând că nu este de acord cu sentința.

Apelantul a invocat că administrația Penitenciarului nr. 15, Cricova, anchetatorul și procurorul au comis infracțiunea prevăzută de art. 327 alin. (2) lit. b), b¹), c), din interese materiale și personale.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2022, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată, aceste împrejurări fiind constatate prin totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 CPP din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, cu certitudine că Reuleț Nicolae a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, ca aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere, în scopul sistării activității ei de serviciu ori schimbării caracterului ei în interesul celui care aplică violență.

Potrivit comunicatului Penitenciarului nr. 15 - Cricova (vol.I, f.d.128), condamnatul, către data de 26.07.2021 a ispășit termenul de 8 ani, 1 lună și 23 zile, iar partea rămasă spre executare este de 11 luni și 12 zile, cu calcularea a 417 zile privilegiate de muncă, respectiv, la data pronunțării hotărârii, 02 martie 2022, potrivit certificatului eliberat de Penitenciarul nr.12 - Bender, termenul rămas este de 4 luni 3 zile.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În ordinea art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, instanța de fond just a adăugat parțial la pedeapsa aplicată prin noua sentință stabilindu-i-se definitiv o pedeapsă de 1 an și 7 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

5. Inculpatul declară recurs ordinar, solicitând sa-i fie aplicată pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Recurentul indică că nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece, conform art. 61 și 75 CP, persoanelor recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni, li se aplică pedeapsă echitabilă, iar el este pedepsit de trei ori pentru una și aceeași infracțiune.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin.

(5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul inculpatului, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5., din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, corect ținând cont de prevederile art. 7, 61, 75, 85 Cod penal, conform cărora la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate,

nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel, just a concluzionat că în cazul în care inculpatul a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, având antecedente penale nestinse, aplicarea unei pedepse mai blânde decât cea stabilită de instanțe, ar reprezenta o soluție inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite, persoana inculpatului și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane, caracterul excepțional al aplicării pedepsei cu închisoare fiind argumentat de către instanța de judecată.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele și circumstanțele cauzei în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurentă, că hotărârile atacate cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Reuleț Nicolae XXXX, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2022, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 23 decembrie 2022.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Iurie Diaconu

Victor Boico